

A ravasz róka

Azt mondta a róka a tyúknak:

„Gyere ki hozzám, édesem,
viszlek magammal alkonyi fényben
búzavirágos réteken.
Ott egy jó luk a drótkerítésen,
szökkenj át és légy velem.”

Megkérdezte a tyúk a rókát:

„Nem bántasz, ha szót fogadok?
Piros bundád régóta tetszik,
régóta vonz az illatod.
Nem élsz vissza a helyzetemmel,
hogyan én csak egy kis tyúk vagyok?”

A róka a tyúknak ezt felelte:

„Engem ravasznak mondanak,
bármit ígérnek, úgyse hinnéd,
hogyan nyerjem meg bizalmadat?
Kecmeregj át a kerítésen,
megbújhatsz a bundám alatt.”

A tyúk boldogan felkiáltott:

„Közös bundám lehet veled!”

A róka biztatón somolygott:

„Bundám alatt elrejtelek.”

S villogó foggal várta a tyúkot,
aki a lukon átesett.

Egy szót sem kell hazudni ahhoz,
hogyan hazug legyen a beszéd.

Megnyalja a róka a száját,
tyúktollakra hajtja fejét:

„Ez jólesett, a kutya fáját,
pofámba pottyant az ebéd.”